

INDEPENDÈNCIA AL MÓN FELIÇ GLOBAL: LA COLÒNIA DE LA OTAN A KOSOVO

Diana Johnstone

24/02/2008

www.sinpermiso.info

“Els qui coneixen la complexa veritat de Kosovo saben que les paraules de Aldous Huxley mai resultaren més apropiades: ‘sabràs la veritat, i la veritat et tornarà boig’”.

Durant el passat cap de setmana, la maquinària propagandística occidental va fer llargues hores extres perquè poguéssim celebrar l'últim miracle de la OTAN: la transformació del Kosovo serbi en el Kosovo albanès. El robatori desvergonyit, per part d'Estats Units, de territori d'alt valor estratègic pertanyent a un altre poble, robatori consumat amb l'objectiu d'instal·lar una poderosa base militar, “Camp Bondsteel”, en dit territori, és transformat, per part dels influents mitjans de comunicació, en un acte heroic “d'alliberament nacional” destinat a convertir-se en llegenda. Els qui coneixen la complexa veritat de Kosovo saben que les paraules de Aldous Huxley mai resultaren més apropiades: “sabràs la veritat, i la veritat et tornarà boig”.

I allò cert és que, a Kosovo, la veritat són lletres dibuixades a la sorra mentre el tsunami de la propaganda s'apropa amb gran soroll. Sigui com sigui, la veritat està disponible: per exemple, al text, profundament esclaridor, que George Szanuely publicà a Counter Punch el divendres anterior a la declaració de la independència. Altres vegades, alguns trossos de veritat poden trobar-se als medis convencionals, principalment a les cartes que els lectors envien als diaris. Així que, per infructuosa que pugui semblar amb anterioritat la tasca d'intentar parar la marea d'una llegenda proclamada oficialment, deixin-me examinar, encara que sigui sols a partir d'una petita gota d'aigua, aquest mar imparable de propaganda: em proposo analitzar una columna de Roger Cohen titulada “El Nou Estat d'Europa” i que va aparèixer a l'edició del dia de Sant Valentí de l'International Herald Tribune.

La columna de Cohen és un magnífic exemple del tipus de menyspreu amb el que es despatxen els temes que tenen a veure amb Milosevic, Rússia i els serbis. Escriu Cohen: “Slobodan Milosevic, el dictador, va posar en marxa la marea nacionalista de Serbia el 24 d'Abril de 1987, data en la que va anar a Kosovo a declarar que els avantpassats serbis serien deshonorats si els albanesos ètnics se sortissin amb la seva”. Jo no sé d'on va treure aquesta referència Roger Cohen, però el que sí que puc assegurar és que no es troba al discurs que Milosevic va pronunciar aquest dia a Kosovo. I també puc assegurar que Milosevic no va anar a Kosovo a fer declaracions d'aquest calibre, sinó a discutir amb els responsables de la Lliga Comunista a la ciutat kosovar de Polje sobre els seriosos problemes socials i econòmics de la regió: a més de problemes crònics com la pobresa, l'atur i la mala gestió dels fons pel desenvolupament aportats per la resta de Iugoslàvia, la principal dificultat a la que s'enfrontava la província aleshores era l'èxode constant d'habitants serbis i montenegrins sota la pressió dels albanesos kosovars -quelcom, per cert, que, en aquell moment, els principals mitjans de comunicació occidentals no tingueren inconvenient en difondre.

Per exemple, en una data tan aviat com la del 12 de juliol de 1982, Marvine Howe, reporter del New York Times, narrà com desenes de milers de serbis estaven deixant Kosovo com a conseqüència de la discriminació i de la intimidació exercides per part de la majoria ètnica albanesa. Així mateix, Beci Hoti, Secretari del Partit Comunista de Kosovo, assegurava que “la campanya dels nacionalistes [albanesos] persegueix dos objectius [...]: primer, establir el que ells denominen una república albanesa ètnicament neta; i després, unir-se a Albània per formar un Estat albanès encara més gran”. Així, el que feia el senyor Hoti -albanès, per cert- era expressar la seva preocupació respecte les pressions polítiques que estaven forçant als serbis a deixar Kosovo. D'aquí que assegurés que “el que importa ara és establir un clima de seguretat i confiança”.

Tanmateix, l'1 de novembre de 1987, set mesos després de la visita de Milosevic a Kosovo, David Binder, reporter del New York Times, escrivia: “els albanesos que ocupen càrrecs al Govern [de Kosovo] han manipulat regulacions i fons públics amb l'objectiu d'apoderar-se de territori pertanyent als serbis. S'han destruït banderes, esglésies esclaves ortodoxes han estat atacades, s'han enverinat pous d'aigua i s'han cremat collites. A més, joves eslaus han estat apunyalats i grups de joves d'ètnia albanesa han rebut ordres dels seus caps de violar a noies sèrbies”. L'objectiu dels nacionalistes radicals, s'afirmava en una entrevista que va veure la llum en aquell moment, “[és una] Albània ètnica que inclogui la Macedònia occidental, el sud de Montenegro, part del sud de Sèrbia, Kosovo i l'actual Albània”.

D'aquesta manera, mentre que els eslaus fugien de la violència, Kosovo s'estava convertint en el què els albanos-kosovars nacionalistes havien estat demanant durant anys, i de forma especialment vehement rere el sagnant motí protagonitzat al 1981 pels albanesos de Pristina -regió “ètnicament pura” on les hi hagi-.

Tal com assegurava el New York Times i altres mitjans occidentals, en realitat aquest fou el primer cas de “neteja ètnica” ocorregut a la Iugoslàvia posterior a la Segona Guerra Mundial -una neteja ètnica, les víctimes de la qual foren els serbis-. Tot i que el “culte a la memòria” s'ha convertit en la religió contemporània, sembla que unes memòries estan més fresques que unes altres: valgui dir que passats uns anys, durant la dècada de 1990, el New York Times ja s'havia oblidat del que havia explicat durant la dècada anterior. Per què? Potser fos perquè el bloc soviètic ja s'havia enfonsat, amb el que la unitat d'una Iugoslàvia independent i no alineada deixà de ser d'interès estratègic pels Estats Units.

Però tornem a la visita de Milosevic a Polje (Kosovo) el 24 d'abril de 1987. Aquell dia, es va produir el següent incident: quan la policia local, que seguia les directrius dictades per un govern de la Lliga Comunista dominat per albanesos, carregà contra grups de serbis que s'havien reunit per protestar per la falta de protecció legal en la que es trobaven, Milosevic va pronunciar unes paraules senzilles i espontànies que cobriren gran notorietat: “Ningú hauria de colpejar-los més!” -afirmà concís-. Si això és “extremisme nacionalista”, potser s'hauria de recórrer a ell amb major freqüència!

Sigui com sigui, no aconseguí trobar cap rastre de l'afirmació que Cohen atribueix a Milosevic. En el seu discurs davant els delegats locals del partit, que es troba disponible als arxius públics, Milosevic va fer referència a un “incident lamentable” i va prometre una investigació. A més, destacà que “no hauríem de permetre que les desgràcies de la gent siguin manipulades pels nacionalistes, als qui tota persona honrada ha de combatre. No hem de dividir a la gent entre serbis i albanesos; hauríem de limitar-nos a distingir entre gent decent que lluita per la fraternitat, la unitat i la igualtat ètnica, i gent contrarevolucionària i nacionalista”.

Recorro un cop més a Aldous Huxley en busca de quelcom de consol: “els fets deixen d’existir per ser ignorats”, escriu l’escriptor anglès. Tot i així, també fou Huxley qui ens recordà que “gran és la veritat, però encara més gran, des d’un punt de vista pràctic, és el silenci sobre la veritat. Amb el senzill expedient de deixar de mencionar certs temes, els propagandistes totalitaris han conformat la opinió de la gent d’una manera molt més eficaç que si haguessin recorregut a les més eloqüents fórmules”.

Sense anar més lluny, el passat dimarts, el Ministre d’Exteriors rus, Sergei Lavrov, intentà des de Ginebra comunicar als periodistes la seva profunda preocupació davant la forma en que Estats Units estava gestionant el problema de Kosovo. “Estem assistint -deia Lavrov- a la subversió de tots els fonaments i principis de la legalitat internacional, que han estat guanyats i establerts com a ciments per a l’existència d’Europa amb gran esforç i costa de dolor, sacrifici i sang. [...] Ningú està oferint un pla d’acció clar i coordinat en cas de que es produeixin reaccions en cadena [en forma d’altres declaracions unilaterals d’independència]. [...] [Estats Units i els seus aliats de la OTAN] estan actuant calamitosament en un assumpte de suma importància com el de la independència de Kosovo. Això és senzillament inadmissible i irresponsable”, va dir el ministre rus. “Sincerament, no aconseguixo entendre els principis que guien als nostres col·legues americans, com tampoc aconseguixo entendre als europeus que han optat per aquesta mateixa línia d’acció”, afegí.

Doncs bé; resulta que, en el seu article de l’International Herald Tribune, Roger Cohen despatxa tals consideracions amb quatre paraules: “l’os rus grunyirà”. “Rússia cridarà” -assegura-. Tal com es veu, el problema és que Rússia “ha apostat pel cavall equivocat”. Així doncs, sembla que en la qüestió de Kosovo ni hi ha assumptes importants en joc, ni hi ha principis que hagin de ser defensats o rebutats. Sols es tracta de grunyides i apostes: “Milosevic tirà els daus del nacionalisme genocida, i va perdre”, conclou Cohen. Així de fàcil.

I el cas és que tot això no és sols una afirmació falsa; és una metàfora grotesca mancada de significat. El que va passar fou que Milosevic va intentar contenir un moviment secessionista armat, secreta però efectivament recolzat per la veïna Albània, per Estats Units i per Alemanya, un moviment que, al assassinar tant a serbis com a albanesos lleials al Govern, deliberadament desencadenà la repressió per part d’aquest últim. El mateix que els estadunidencs en circumstàncies similars, Milosevic confià massa en la superioritat militar i va desatendre el terreny de la negociació política. Amb tot, resulta interessant subratllar que fins el propi Tribunal Criminal Internacional de la Haya, afavorit per la OTAN, va haver de retirar els càrrecs de “genocidi” que s’imputaven a Milosevic per la seva actuació a Kosovo. I això fou així per la senzilla raó de que mai hi va haver una mínima evidència per a tals càrrecs.

Ara Milosevic ja no està viu, i Rússia queda lluny. Què passa amb els serbis que viuen encara en aquesta regió històrica de Serbia anomenada Kosovo? Cohen liquida aquesta qüestió amb poques paraules: “alguns dels 120.000 serbis de Kosovo hauran d’anar fent les maletes”. Jo ho va dir Huxley: “el propòsit del propagandista és fer que un grup de gent oblidí que un altre grup de gent estigui format per éssers humans”. És en aquest punt en el que es poden començar a dir coses com que del que es tracta és de que part dels serbis de Kosovo “facin les maletes i se’n vagin”.

El “cas únic”

Rússia ha advertit que la independència de Kosovo assentarà un precedent perillós, doncs pot animar a altres minories ètniques a seguir l’exemple dels albanesos i exigir la secessió i la creació d’un estat independent. En canvi, Estats Units ha despatxat tals

temors adduint simplement que el de Kosovo és un “cas únic”. Tot i que, ben mirat, i clar que Kosovo, com tots els casos, és un cas únic! De fet, és l’únic “cas únic” reconegut per Estats Units, almenys -això sí- fins que el proper “cas únic” aparegui. Quan els criteris legals es tiren per la borda, els “casos únics” se succeeixen un rere l’altre.

El caràcter “únic” reivindicat per Estats Units és una construcció de la propaganda. El cas de Kosovo posa les seves arrels en la suposada repressió “única” de Milosevic contra el moviment secessionista armat. Doncs bé; tal repressió en cap cas fou “única”: el de la repressió ha estat un procediment corrent i molent, al que s’ha recorregut al llarg i ample de la història i del món en circumstàncies similars. Es tracta d’un mètode deplorable -en això no hi ha dubte-, però en cap cas “únic”. De fet, fou menys important en termes d’intensitat que altres operacions antiinsurgència molt més sagnants i duradores, com les de Colòmbia, Sri Lanka i Txetxènia, per no mencionar Irlanda del Nord, Tailàndia i Filipines. I, a la inversa del que passa amb les operacions de contra-insurgència que es duen a terme a Iraq i Afganistan, operacions que se salden amb la mort d’un número de civils incomparablement superior, la de Kosovo fou duta a terme pel govern legal, democràticament escollit, no per un poder instaurat per forces foranies.

El caràcter “únic” que presenta la propaganda, doncs, constitueix una abstracció completament allunyada de la realitat. Valga dir que, com qualsevol lloc del planeta, Kosovo és certament “únic”. Però ho és en un sentit i sota un conjunt de circumstàncies que no tenen res a veure amb les raons abduïdes per Estats Units per a convertir el país en un lloc militar de l’Imperi. En qualsevol cas, per saber en quin sentit Kosovo pot ser un “cas únic”, un ha d’interessar-se per Kosovo. Jo ho he fet. Vaig visitar Kosovo abans de la guerra que inicià la OTAN al 1999, quan vaig recórrer la regió, pel meu compte i amb el simple objectiu d’anar observant, en un Skoda familiar. Corria el mes d’agost de 1997. Conduir a Kosovo aleshores era perillós, en part pel gran número de gossos morts abandonats al camí, i en part també per l’hàbit dels conductors locals d’avançar els vehicles lents a les corbes de les carreteres de muntanya. Un dia, al nord de Kosovo, just a les afores de la ciutat de Zubin Potok, passà allò inevitable: una col·lisió entre vehicles deixà rere seu un alt número de víctimes i ocasionà el tall de la carretera, de sols dos carrils, durant les llargues hores que necessitaren els serveis mèdics i la policia per a restituir la normalitat en aquell tram.

Privada de la possibilitat de prosseguir fins a Pristina, vaig decidir tornar a Zubin Potok per matar el temps asseguda a l’ombra de la terrassa d’algun restaurant que pogués trobar. I així ho vaig fer. Al cap d’una estona, em trobava asseguda en un establiment del que era la única clienta. El solitari cambrer, un jove alt i bon mosso anomenat Milomir, acceptà amablement la meva invitació d’asseure’s a la meua taula i parlar mentre bevia vasos i més vasos d’un deliciós suc de maduixa.

Milomir s’alegrà molt de poder parlar amb algú a qui la ciutat francesa de Metz, que ell havia visitat com a estudiant i recordava amb afecte, li resultés familiar. Li encantava llegir i viatjar, però al 1991 es casà i ara havia de treballar per mantenir a les seves dues filles. Milomir m’explicava que, encara havent estudiat a la universitat, les seves perspectives laborals eren escasses i modestes, la qual cosa l’obligava a mantenir-se a Zubin Potok. I Europa era espai vetat: encara que pogués aconseguir un visat, la qual cosa resultava pràcticament impossible sent serbi, es trobava amb la barrera lingüística que suposa no parlar un altre idioma que el serbo-croata. Havia estudiat una mica de rus com a llengua estrangera -li encantava la literatura- i albanès, però amb això no n’hi havia prou. Deia que l’albanès l’havia après per poder comunicar-se amb la població albanesa de Kosovo, que era majoritària. Però tal comunicació era

difícil. Milomir deia estar a favor d'una societat bilingüe, i assegurava que tot el món a Kosovo hauria d'aprendre serbi i albanès, el que desgraciadament no era el cas. En efecte, les generacions més joves d'albanesos rebutjaven estudiar serbi i, al seu lloc, aprenien anglès.

La ciutat de Zubin Potok es troba prop d'una presa sobre el riu Ibar construïda a finals dels anys setanta per a generar energia hidràulica. El trajecte de Novi Pazar a Zubin Potok l'havia recorregut a través d'una carretera que voreja un llac artificial de 35 quilòmetres de llarg originat per la presa. Anava buscant en va un lloc agradable per a parar a descansar, i vaig advertir que hi havia restes d'antigues viles construïdes a la ribera de l'Ibar abans de que la presa fos aixecada. Vaig preguntar a Milomir sobre aquestes viles i em digué que sí, que el llac artificial havia inundat un conjunt de pobles antics de població ètnicament mixta però sobretot sèrbia. Les autoritats comunistes albaneses de Pristina havien decidit reubicar aquesta població -unes 10.000 persones- fora de Kosovo, al voltant de la ciutat de Kraljevo. Aquest constituïa un exemple menor de les mesures administratives preses anys enrere, abans de que Milosevic ocupés el poder, quan els albanesos governaven la província a través de la Lliga Comunista local.

Milomir no s'estava lamentant: simplement contestava les meves preguntes. M'explicava que anava molt de tant en tant -sempre en autobús, perquè no tenia cotxe- a la ciutat més propera, Mitrovica, doncs tenia por de ser apallissat per grups d'albanesos. Per lo vist, realitats com aquesta eren d'allò més comú en una època durant la que els medis occidentals ens explicaven que els albanesos de Kosovo estaven sent terroritzats per la repressió sèrbia.

Mentre parlàvem, arribà un amic de Milomir i la conversació adquirí tints més clarament polítics. S'apropaven les eleccions presidencials, i els dos joves volien saber quin candidat era en la meua opinió el millor per a Sèrbia als ulls del món. Milomir s'inclinava per Vuk Draskovic, i els seu amic per Vojislav Kostunica. A cap dels dos els passà ni per un instant pel cap votar a Milosevic o a Seselj, el líder nacionalista del Partit Radical.

Zubin Potok avui

No tinc ni idea del que ha passat amb Milomir, la seva dona, les seves dues filles i el seu amic. Zubin Potok és el municipi més occidental del nord de Kosovo -una regió marcadament sèrbia-. Llegeixo a través d'internet que la població de Zubin Potok (incloses les localitats dels voltants) pràcticament s'ha duplicat des de que jo vaig passar per la zona. Ara allí hi viuen uns 14.900 habitants, entre els que s'inclouen els prop de 3.000 serbis expulsats per la majoria albanesa d'altres àrees de Kosovo, 220 refugiats serbis de Croàcia i 800 albanesos. El govern local es troba en mans del Partit Democràtic serbi de Vojislav Kostunica, però també en formen part dos representants albanesos.

Fins la data, escoles, hospitals i altres serveis públics, igual que el gruix de l'activitat econòmica local, han funcionat principalment gràcies als subsidis procedents de Belgrad. Convé advertir, doncs, que la declaració d'independència de Kosovo pot deslligar una veritable crisi al tancar l'aixeta de la que rajaven tals subsidis, uns subsidis vitals per a la salut social i econòmica de la societat kosovar i que un Kosovo "independent" no pot subministrar. Sorpren, doncs, que es produeixin fenòmens com la proliferació de bandes musicals nacionalistes albaneses que estiguin declarant que Zubin Potok "és albanès" i que ha de ser "alliberat dels serbis" (1).

La Unió Europea, per la seva part, està començant a prendre mesures per a garantir llei i ordre a la zona. Però "l'ordre" que diu estar garantint és el defensat pels nacionalistes albanesos. I què pot significar això per a gent com Milomir i la seva petita família? La resposta que Roger Cohen dóna a aquesta pregunta és ben fàcil: "que facin les maletes i se'n vagin!"

A tot això, Sèrbia ja s'ha convertit en el país europeu que acull a un major número de refugiats, per norma general víctimes de la "neteja ètnica" practicada a Croàcia i a Kosovo. I els sèrbis no poden obtenir visats o gaudir de la condició de refugiats a Europa occidental, doncs han estat etiquetats com els "tipus dolents". Sols els seus enemics gaudeixen del dret a ser "víctimes".

Abans i Després

Abans de la guerra de la OTAN i de la ocupació, Kosovo era una societat multiètnica. L'acusació d'estar practicant l'apartheid de la que eren objecte els dirigents serbis era, senzillament, propaganda albanesa. Els líders nacionalistes albanesos van escollir utilitzar aquest terme de robustes connotacions per a descriure el seu propi boicot als serbis i a les institucions sèrbies. Qualsevol acció policial contra un albanès, fos per la raó que fos, des de la participació en grups rebels armats fins a la comissió d'un crim comú, era descrita per la Xarxa Albanesa pels Drets Humans, que estava finançada pel govern d'Estats Units, com una "violació dels drets humans".

En aquest context, no deixa de resultar sorprenent que els governs serbi i iugoslau permetessin la constitució d'un "govern de Kosovo" separatista i ratllant la il·legalitat, el govern liderat per Ibrahim Rugosa, i que s'establís al centre de Pristina, la qual cosa li permetia anar rebent regularment a periodistes estrangers, alegrats amb històries truculentes que mostraven el grau d'opressió dels albanesos sota la bota dels temibles serbis. Però convé no oblidar que les lleis eren les mateixes per a tots els ciutadans, i que hi havia un bon número d'albanesos al govern local, de manera que, si hi hagué casos de brutalitat policial -en quin país no es donen casos de brutalitat policial?-, els albanesos no es trobaven més desprotegits que els seus veïns serbis.

És més: de fet foren els serbis els qui desenvoluparen cert temor cap als albanesos. En efecte, convé aclarir que sols fora de Kosovo es podia creure amb un mínim de seriositat que eren els albanesos els que es trobaven sota l'amenaça de "neteja ètnica" i inclús de "genocidi". Doncs el cert és que els qui tenien por, els qui parlaven d'enviar els seus fills a l'estranger -si tenien mitjans per fer-ho- o de mantenir-se en el país "tot i així", eren els serbis!

Més endavant, al març de 1999, quan la OTAN començà a bombardejar Kosovo, centenars de milers d'albanesos fugiren temporalment del teatre de la guerra, el que fou presentat, precisament, com la justificació del bombardeig que causà tal fugida. Del que no es va preocupar en cap cas la premsa fou de relatar la fugida a la que es va veure obligada també, i per la mateixa raó, la població sèrbia.

Una vegada, al 1987, a Kosovo -a Pristina i a Pec, concretament- vaig observar una forma peculiar de comportament de grup que em recordà certes pautes de conducta que havia vist als patis de l'escola del Maryland de la meva infantesa. En aquells patis, sovint es formava una banda de nois que, utilitzant símbols diversos, determinat llenguatge corporal i un mínim de paraules, deixaven a entendre a un determinat grup de "forasters" que quedaven exclosos, que eren menyspreats per ells, els amos del pati. Doncs bé; en algunes ocasions he vist als albanesos actuar d'aquesta manera amb els serbis, especialment amb les dones grans. I aquesta varietat de "mobbing",

que no era violenta al 1987, passà a ser-ho després de que la OTAN ocupés el territori de Kosovo. De fet, fou animada pel segell oficial d'aprovació que suposà el fet de que la OTAN donés cobertura militar a l'odi albanès cap als serbis. Aquest fou un dels efectes de les bombes que caigueren a la primavera de 1999.

Per suposat que hi haurà hagut serbis que odiessin als albanesos. Però la meua experiència a la zona, per limitada i ocasional que fos, m'ensenyà una cosa sorprenent: l'absència d'odi cap als albanesos per part dels serbis amb els que em vaig trobar. Por sí; no odi. I anècdotes com la següent el deixen a un en una gran perplexitat. Una vegada, la germana Fortina, del Monestir de Gracanica, feia un anàlisi molt cristià: "Nosaltres ajudarem als albanesos a cuidar molts dels seus fills" -deia-, "i tot i així, es tornaren contra nosaltres. Deu ser la forma que té Déu de castigar-nos per haver-nos allunyat del cristianisme durant l'època comunista" -va concloure-. La germana Fortina culpava més als seus compatriotes serbis que als albanesos.

Però el càstig diví no s'ha concentrat sols en els cristians. En l'extrem sud de Kosovo hi viu l'antic poble dels anomenats "gorani" -"gent de la muntanya"- . Els gorani, com la majoria dels albanesos, es convertiren a l'Islam durant el període de la ocupació otomana. Però mantingueren el serbi com a llengua pròpia, la qual cosa resulta inacceptable pels albanesos. Doncs bé; tot i que els càlculs varien lleugerament segons els estudis, ja no es posa en dubte que com a mínim dos terços dels gorani se n'han anat des de que Kosovo fou "alliberat" per la OTAN. No és d'estranyar que les coses siguin així, vista la duresa i varietat de les formes d'intimidació de que han sigut objecte els gorani. Per una banda, els albanesos s'han traslladat a les cases temporalment desocupades dels gorani que se n'anaren a Àustria i Alemanya a guanyar alguns diners pel seu retiro. De l'altra, les autoritats albaneses, recolzades per la OTAN, han trobat formes de privar als nens gorani d'escolarització en serbi. Per si fos poc, a la ciutat gorani més important, Dragash, la multitud albanesa atacà el centre mèdic i forçà als treballadors a fugir. Així mateix, el passat 5 de gener, una forta explosió destrossà el banc que, a Dragash, era la última entitat bancària sèrbia encara operativa al sud de Kosovo i que complia la important funció de transferir les pensions que permeten als gorani sobreviure dia a dia. Valgui dir que dit acte criminal quedà impune.

David Binder, que va ser reporter del New York Times a Iugoslàvia abans de quedar apartat del seu treball per saber massa, informà el passat novembre sobre l'existència d'un exhaustiu treball d'investigació encarregat per les Forces Armades alemanyes sobre la situació a Kosovo (2). L'existència d'aquest informe constitueix la prova de que els governs occidentals, tot i proclamant als quatre vents que Kosovo està "preparat per la independència", saben perfectament que allò contrari és el cert. Entre altres coses, Binder revela que els autors de l'estudi, Mathias Jopp i Sammi Sandawi, es passaren sis mesos entrevistant a 70 experts i estudiant material bibliogràfic actual sobre Kosovo. Segons els seus anàlisis, la inestabilitat política i la guerra de guerrilles dels anys noranta conduïren a alteracions bàsiques que denominen "gir en les estructures socials kosovo-albaneses". El resultat de tal "gir" és la consolidació "d'una societat en guerra civil en la que persones inclinades a la violència, escassament educades i fàcilment influenciades, poden ascendir socialment sota el mantell d'una estructura militar ràpidament construïda". La kosovar "és una societat mafiosa", basada en la "captura de l'Estat" per part d'elements criminals, asseguren els autors.

Sempre segons el citat estudi, el crim organitzat de Kosovo "el constitueix un conglomerat d'organitzacions multimilionàries amb experiència en la guerrilla i en l'espionatge". En efecte, els autors de l'estudi citen un informe del servei d'intel·ligència alemany sobre els "contactes propers entre líders polítics amb alt poder de decisió i la classe criminal dominant", a la vegada que assenyalen a Ramush Haradinaj, Hashim

Thaci i Xhavit Haliti com a líders polítics involucrats en assumptes foscos i que es troben “protegits, internament, per la immunitat parlamentària, i a l’estranger, per la llei internacional”. Sense anar més lluny, Jopp i Sandawi recorden que el responsable de la Missió de Nacions Unides a Kosovo entre 2004 i 2006, Soren Jessen-Petersen, es va referir a Haradinaj com “un amic personal i proper”. Així mateix, l’estudi critica durament als Estats Units per “ser còmplices de la fugida dels criminals” de Kosovo i per “evitar que els investigadors europeus facin el seu treball”. En la mateixa direcció, l’informe posa de manifest l’existència de “centres secrets de detenció de la CIA” al Camp Bondsteel i reprèn al Pentàgon per aprovar l’entrenament militar de la policia kosovar -albanesa- per part de Dyncorp (3). Finalment, en una acotació al marge, l’informe reproduïx les paraules d’un oficial no identificat que es refereix a Steve Schook, actual comandant en cap de la Missió de Nacions Unides a Kosovo, com un home, “la tasca principal del qual consisteix en emborratxar-se un cop a la setmana amb Ramush Haradinaj”.

Qui se’n va i qui es queda

Schook ha estat relegat del seu lloc per la Missió de Nacions Unides a Kosovo. Però la Missió de Nacions Unides a Kosovo ha anat cedint espai i capacitat de maniobra a la Missió de la Unió Europea, que utilitza dit espai d’una forma molt arbitrària. I la “missió” de la Unió Europea és una espècie de govern colonial que, juntament amb la OTAN, es proposa governar l’ingovernable territori albanès segons els seus desitjos. Tot i així, moviments armats de patriotes albanesos ja estan planejant la seva propera “guerra d’alliberament”, aquesta vegada contra els interessos europeus i nord-americans a la zona.

Així les coses, potser resultarà que darrere els serbis, els gitanos i els gorani, hauran de ser els europeus els qui “facin les maletes i se’n vagin”? El cert és que sols els nord-americans semblen tenir clara la necessitat de mantenir-se a la zona. Afincats en el seu gegantí “Camp Bondsteel”, controlen les rutes estratègiques entre Sèrbia i Grècia, a la vegada que ofereixen a la massa de parats kosovars albanesos la oportunitat d’accedir als llocs de treball millor pagats possibles, especialment en forma de treballs perillosos i de baixa categoria que aquells desenvolupen en el sí de les forces nord-americanes desplegades a Iraq i Afganistan.

Aquesta és la realitat d’aquesta obscena apropiació de territori kosovar per part dels grans poders estratègics europeus i mundials. Es tracta d’una realitat el coneixement de la qual està disponible, ben a l’abast de tothom. Jo mateixa he escrit sobre això; Blinder ha escrit sobre això; Szamuely ha escrit sobre això; molts alemanys han escrit sobre això; els russos, els grecs, els romanesos, els eslovacs i molts altres pobles tenen informació sobre això. Però al “Món Feliç” global és una realitat que no existeix. La gent no sap que existeix. Així que acabo cedint la paraula de nou a Aldous Huxley: “Quasi tota la ignorància és ignorància superable. No sabem perquè no volem saber”.

NOTES

(1) El rap albanès de tals grups, que utilitzen l'Estàtua de la Llibertat com a estàndard, pot trobar-se al YouTube.

(2) Una presentació de los problemes del cas Binder pot trobar-se a <http://www.balkananalysis.com>.

(3) Per un anàlisi del paper de les companyies privades nord-americanes especialitzades en la venda de material bèl·lic i en l'ensinistrament militar -entre elles, Dyncorp-, vegeu's Jeremy Scahill, "Els negocis de Blackwater" (Publicat a SinPermiso el 23 de desembre de 2007).